

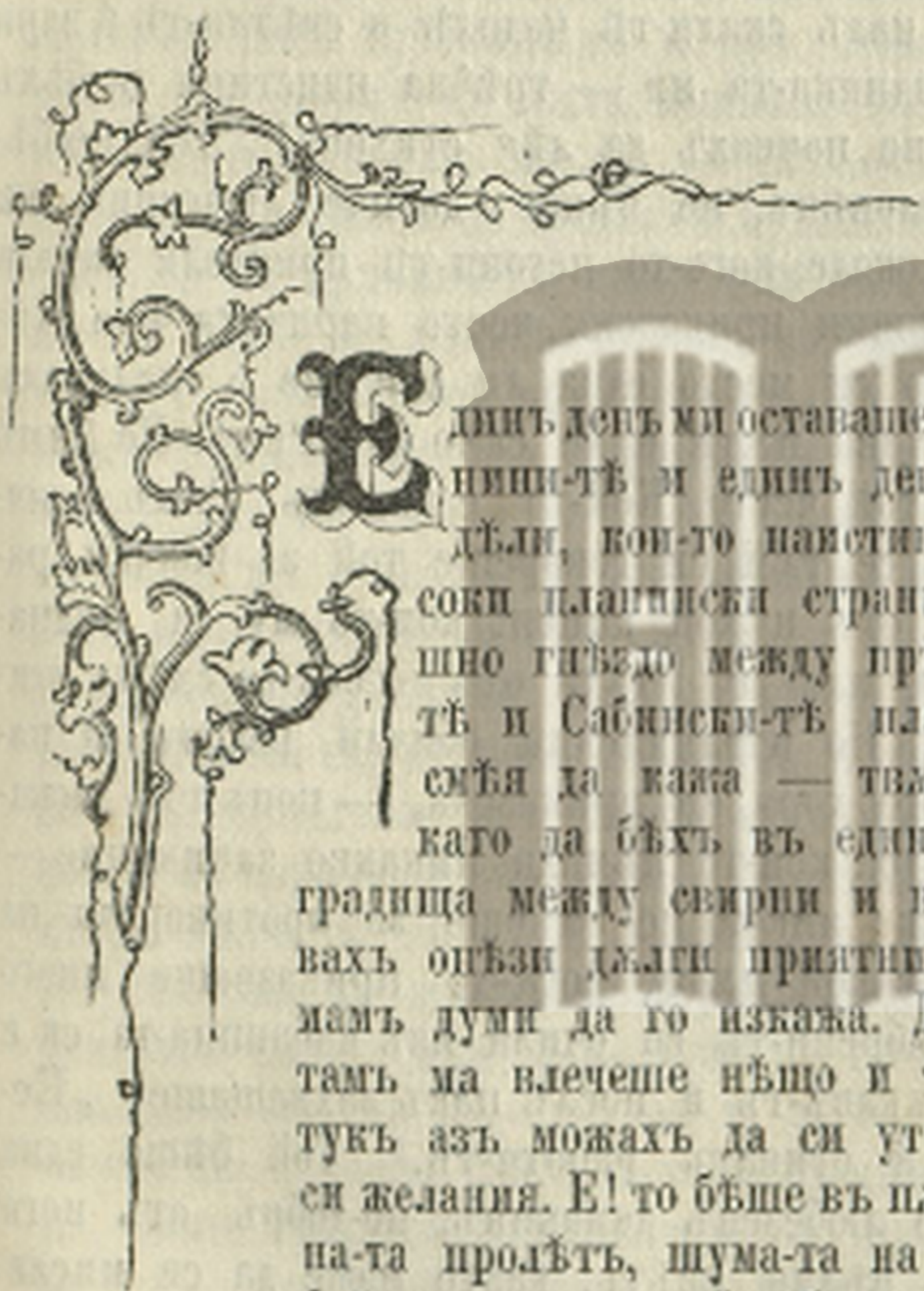
ЕРМИННА

ПОВѢСТЬ

ОТЪ

ПАВЕЛЪ ХАЙЗЕ.

(ОТЪ ИЪМЕКИ).

Единъ день ми оставаше още да остана въ планини-тѣ и единъ день стана на двѣ недѣли, кои-то наистина тамъ въ ония високи планински страни, въ онова отдавнашно гнѣздо между прѣдѣли-тѣ на Албански-тѣ и Сабински-тѣ планини — место-то не смѣя да кажа — твърдѣ скоро изминаха, като да бѣхъ въ единъ отъ най-голѣми-тѣ градища между свирни и веселби. Какъ изминувахъ онѣзи джуги приятни дни, едва ли ще имамъ думи да го изкажа. До катъ бѣхъ у Римъ, тамъ ма влечеше нѣщо и то се камъ уединение; тукъ азъ можахъ да си уталожавамъ сърдечни-тѣ си желанія. Е! то бѣше въ пѣрви-тѣ дни на приятна-та пролѣтъ, шума-та на кестенени-тѣ дървета блѣщаше са съ най-хубава зеленина, дунки-тѣ наоколо пѣли съ пѣсни на птички-тѣ, а извори-тѣ шурчаха по онѣзи пролѣтни ливади; прѣди малко бѣше са появила една хайдушка чета, коя-то задаваше страхъ на пѣтникъ-тѣ, макаръ че тя са преслѣдваше и да бѣше вече изгонена на нѣколко места; тука пѣтникъ-тѣ са качи по скали-тѣ безъ да мисли на най-малко-то зло, кое-то можеше да го постигне, замисленъ дълбоко, той продължава кротко пѣтъ-тѣ си!

Тука имаше много иѣмски живописци, кои-то са туткаха по тѣзи места, но азъ отбѣгвахъ отъ разговори-тѣ имъ